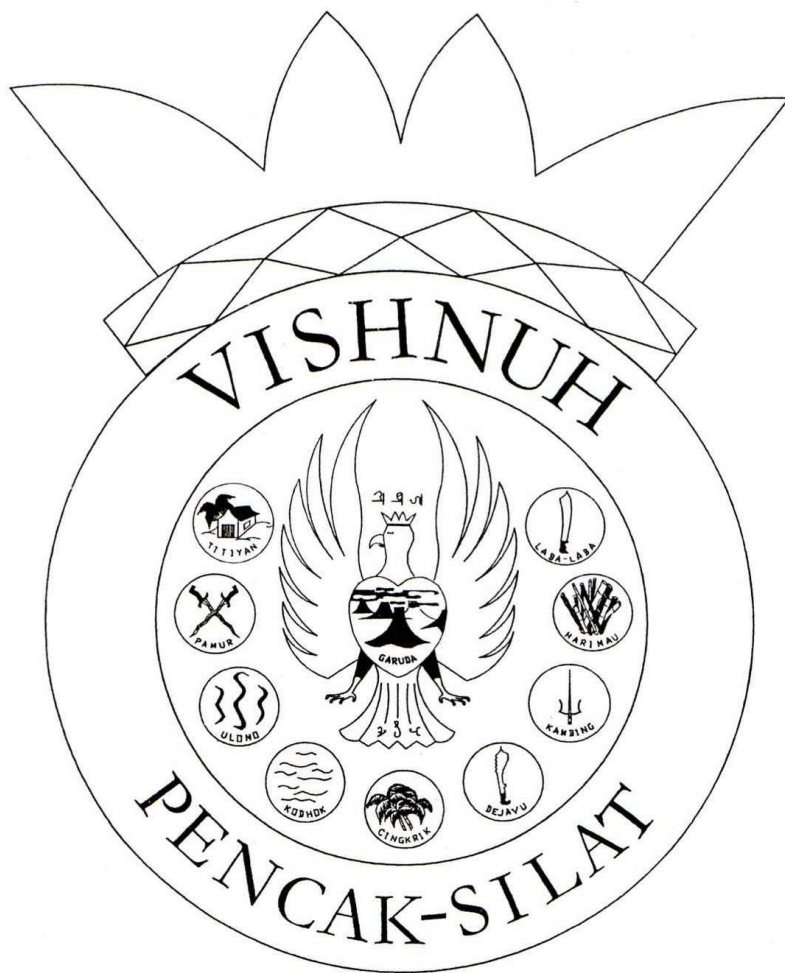

De Erfenis en sociale muren — de verborgen patronen van macht en uitsluiting

Lancar Ida-Bagus

© St. Vishnuh-Genootschap, Gurubesar R.R. Purperhart -
Lancar Ida-Bagus, 2025
Alle rechten voorbehouden.

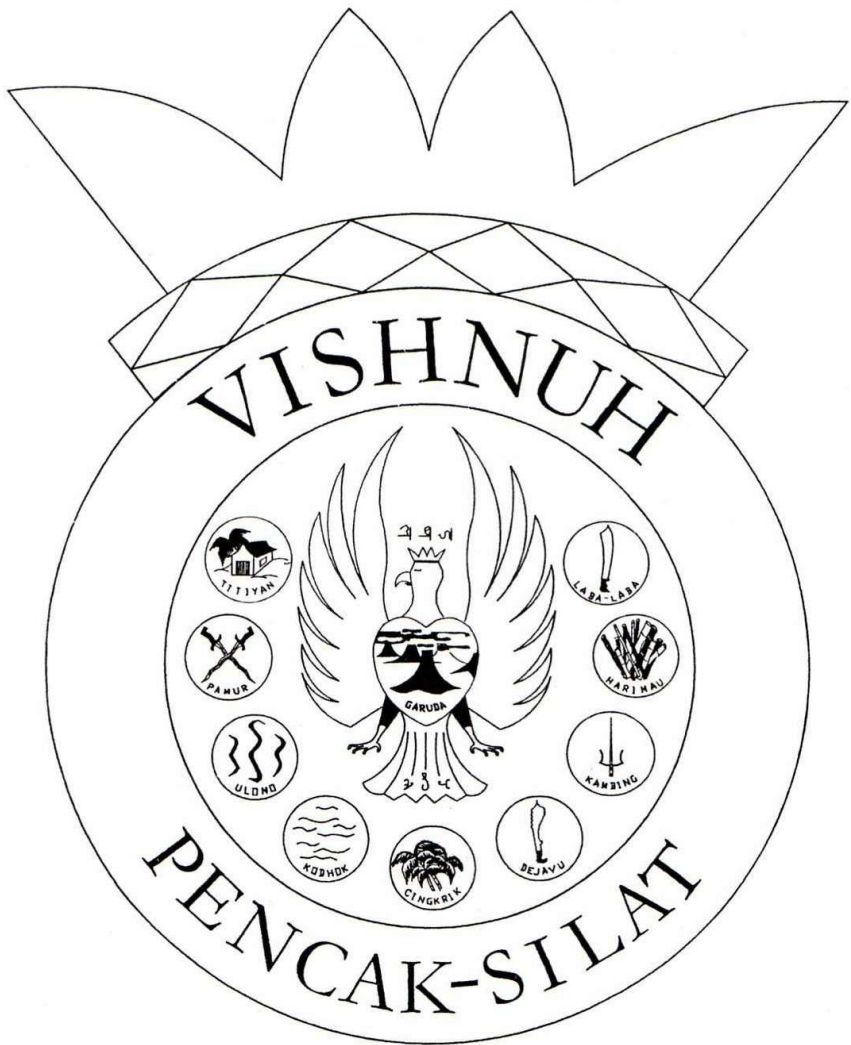
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in welke vorm dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere
wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
auteur.

Inhoud

Het begon in Den Helder	12
Voorwoord	12
1. De geschiedenis als fundament	18
2. De oude garde: Families, huizen, het koloniale en erfgoed en de nalatenschap van sociale ongelijkheid	21
De Vergeten Wreedheid – Slavernij en Geweld in Noord- Holland en Elders.....	44
3. Concreet: Macht en uitsluiting in het dagelijks leven.....	82
4. De impact op identiteit en gemeenschap	86
5. Naar een toekomst van erkenning en inclusiviteit	87
6. Onder hun huid: de discriminatie die men niet uitspreekt	90
De afgrond nadert zienderogen.....	110
Eerlijke mensen bestaan ook.....	122
De jeugd tussen twee werelden.....	137
Integriteit als innerlijk verzet.....	164
De Adem van Verandering.....	171
Wanneer kennis geen bewustzijn brengt	174
Jongeren die de geschiedenis herschrijven.....	177
Mijn Jeugd	179
De kracht van een naam, en de angst ervoor.....	186
Wat afwijzing doet met een ziel	192

Een afwijzing die het hele land doordringt	194
De verdraaide blik van het laaggeschoolde volk.....	201
Twee werelden binnen één stad.....	205
Gedwongen 'vrijwilligerswerk': de moderne dwangarbeid .	212
Tegen de stroom in – kracht buiten het systeem.....	216
De jagers van de straat – over politie en handhaving	218
De stilte van Den Helder – bang voor het systeem	229
De morele leegte van de ambtenarij	233
De gewortelde structuur van onverschilligheid.....	237
Een handvol mensen – de menselijke vonk.....	239
Weerbaarheid van de burger – geestelijk overeind blijven	245
Mijn rol als Gurubesar – observator en gids in een complexe samenleving	252
Burgerlijke ongehoorzaamheid – het stille verzet tegen onrecht	254
De werkende elite en hun blinde arrogantie	256
De nieuwe zingeving: buiten de kerk, binnen de mens.....	277
Zingeving in de praktijk: stille bouwers in Den Helder en daarbuiten	279
De rol van een Gurubesar in een tijd van verwarring.....	282
Bewustzijn en doordringend	299
Waar de instanties falen, grijpt de Gurubesar in	303
Word zelf een stem — het pad van de kleine Gurubesar	308

Innerlijke kracht – het pantser van de bewuste mens	313
Mentale slavernij – de onzichtbare ketenen breken.....	315
Korte oefenroutine ter versterking van geest en lichaam.....	339
.....	343
Epiloog.....	343

Het begon in Den Helder

De Erfenis en sociale muren – de verborgen patronen van macht en uitsluiting

Voorwoord

Mijn naam is **R. R. Purperhart** alias **Lancar Ida-Bagus**, Gurubesar van het Vishnuh-Genootschap

In een wereld waar mensen zich verliezen in rituelen zonder bezieling, in systemen zonder rechtvaardigheid en in woorden zonder waarheid, kies ik ervoor om te spreken. Niet namens een religie, niet namens een machtssysteem, maar namens de mens. Namens het Vishnuh-Genootschap, namens jou, mij, ons – zij die durven te kijken naar wat is weggestopt, verzwegen of verdraaid.

Het Vishnuh-Genootschap is een Multiculturele Gemeenschap van Aardbewoners

Het Vishnuh-Genootschap is geen religieuze orde, maar een cultureel-filosofische gemeenschap bestaande uit mensen van gemengde afkomst, van wie de voorouders grotendeels afkomstig zijn uit de Indische archipel.

Vishnuh-Genootschap

Waar het Vishnuh-Genootschap van oorsprong voornamelijk bestond uit personen van Javaanse en Balinese adel – afstammelingen van verloren dynastieën zoals vastgelegd in de lontarboeken van het Genootschap – evenals uit andere Indische bevolkingsgroepen, is het Genootschap in de loop der tijd uitgegroeid tot een gemeenschap met een breed palet aan etnische en culturele achtergronden.

Onze hedendaagse leden zijn onder meer van Indiase, Javaanse, Guyanese, Braziliaanse, Afrikaanse en Nederlandse komaf. Deze verscheidenheid wordt niet gezien als een verschil, maar als een verrijking: een weerspiegeling van onze overtuiging dat geestelijke verwantschap belangrijker is dan bloedlijnen, en dat verbondenheid de ware erfenis is die wij koesteren.

Wat ons verenigt, is niet ras, huidskleur of afkomst, maar een gedeeld besef van verbondenheid, erfgoed en geestelijke verwantschap. Binnen het Vishnuh-Genootschap hechten wij grote waarde aan onze **poesaka's** – familie-erfstukken in de vorm van kronieken, cultuuruitingen en literatuur – die generaties lang zijn doorgegeven en gekoesterd.

De huidige generatie is trots multicultureel. Wij beschouwen onszelf als aardbewoners: mensen die bewust samenleven op deze planeet, in onderlinge solidariteit en met respect voor elkaars achtergrond. Binnen onze gemeenschap spelen ras en huidskleur geen enkele rol ...

... Wij erkennen elkaar als deel van één menselijke familie, ongeacht uiterlijke kenmerken – van zeer donker tot licht getint of blank.

Rassenonderscheid is voor het Vishnuh-Genootschap irrelevant. Wij hechten geen waarde aan begrippen die de mensheid verdelen op basis van uiterlijke of geografische verschillen. Voor ons is ieder mens op aarde geboren met dezelfde intrinsieke waarde. Het onderscheid dat de mens maakt door alles te benoemen en te categoriseren, staat haaks op het natuurlijke beginsel van eenheid.

Het Javaanse volk zoals dat ooit bestond op de Indische archipel – met kenmerkende uiterlijke trekken zoals sluijk haar en een licht getinte huid – bestaat heden ten dage niet meer in die oorspronkelijke vorm. De nazaten zijn opgenomen in nieuwe samenlevingen, met diverse

identiteiten: als Indonesiërs, Surinamers, Antillianen, Nederlanders en anderen met een gedeeltelijk Javaanse of Indische achtergrond. Wij zijn allen aardbewoners.

Ook ondergetekende is van gemengde afkomst, met Javaanse wortels van moederszijde en Creoolse van vaderszijde. Niettemin is mijn vorming geheel geworteld binnen het Vishnuh-Genootschap, dat mij vanaf jonge leeftijd waarden heeft meegegeven die boven religieuze dogma's en etnische verdeeldheid uitstijgen ...

... Deze opvoeding heeft mij behoed voor geestelijke verwarring en bijgeloof, zoals dat helaas nog voorkomt in delen van de Surinaamse samenleving en elders ter wereld waar demonisering en angst overheersen.

Wij zijn in essentie allen bewoners van deze aarde. Het is onze gezamenlijke verantwoordelijkheid om met elkaar te leven in tijden van voorspoed en tegenslag. Binnen het Vishnuh-Genootschap geloven wij in het belang van wederzijdse steun, in woord én in daad, waar en wanneer dat nodig is.

Wij kennen geen dogma's, geen afgoden, geen geheimen. Wat we wél kennen, zijn mensen. Mensen

die bereid zijn hun ogen te openen voor de stille waarheid die onder de oppervlakte fluistert. Mensen die beseffen dat ware verandering begint bij het individu, bij het besef dat ieder mens zelf verantwoordelijkheid draagt voor zijn denken, spreken en handelen.

Als Gurubesar van het Vishnuh-Genootschap sta ik niet boven of buiten de samenleving — ik maak er deel van uit. Ik geloof in een menswaardige wereld waarin we de verbinding herstellen tussen onszelf, de natuur en elkaar ...

... Het eeuwenoude Vishnuh-Genootschap is geboren uit die overtuiging. Niet om een nieuwe leer te verkondigen, maar om een ander bewustzijn te leven.

Daarom is het Vishnuh huis meer dan een gebouw. Het is een plek van bezinning en betrokkenheid, van stilte én gesprek ...

... Het is een baken voor wie zijn weg zoekt buiten dogma's, maar met diepe waarden. Voor wie verlangt naar zingeving zonder verplichting, naar groei zonder oordeel, naar samenleven zonder uitsluiting.

Dit boek is geen leerboek in de traditionele zin.
Het is geen handleiding, geen manifest, geen oproep tot strijd ...

... Wat je in handen houdt is een getuigenis van innerlijke toewijding — een stem van binnenuit, geschreven met aandacht, eenvoud en kracht.

In een tijd waarin veel wordt geroepen maar weinig werkelijk wordt beluisterd, nodigt dit werk uit tot vertraging. Tot voelen. Tot herinneren wat het betekent om mens te zijn — wakker, verbonden en verantwoordelijk.

De woorden die volgen zijn ontstaan vanuit ervaring, doorleefde kennis, en bovenal: dienstbaarheid.

Dienstbaarheid aan een pad dat geen eigendom is van iemand, maar openligt voor iedereen die de moed heeft naar binnen te keren.

Je zult in dit boek geen spektakel vinden.

Wel vind je richting. En een diepe uitnodiging: om jezelf te hervinden, om je kracht terug te nemen, om het denken en handelen in harmonie te brengen.

Of je nu deel uitmaakt van het Genootschap of slechts kort een glimp opvangt — wat hier staat geschreven is

bedoeld als een spiegel. Geen spiegel van perfectie, maar van intentie.

Moge dit boek dienen als een herinnering.

Een anker. Een licht — niet dat je moet volgen, maar dat je helpt om je eigen weg te verlichten.

1. De geschiedenis als fundament

De regio rondom Den Helder en Texel draagt een geschiedenis die diep verweven is met het Nederlandse koloniale verleden. Texel, met haar strategische ligging aan de Noordzee, speelde een cruciale rol in deze geschiedenis. Vanuit haar havens vertrokken talloze schepen die mensen uit Afrika als slaven vervoerden naar de overzeese koloniën. Deze donkere periode van menselijk leed is een onderbelichte, maar onmiskenbare schakel in het verhaal van de regio.

Tegelijkertijd vormden de families in Den Helder en omliggende dorpen een elite die hun rijkdom en macht baseerden op dit koloniale verleden. Grote landgoederen en huizen, vaak al generatieslang in bezit van dezelfde familie, vertellen het verhaal van een geconcentreerde welvaart en macht. Deze welvaart kwam voort uit handel, koloniale uitbuiting en de

bijbehorende sociale structuren die in stand werden gehouden.

De mentale erfenis hiervan is tastbaar: een cultuur van geslotenheid, behoudendheid en het doorgeven van macht en privileges binnen de eigen kring. Het verleden is nooit ver weg, maar leeft door in de sociale structuren en in de wijze waarop mensen met elkaar omgaan.

Door dit fundament te erkennen, kunnen we beter begrijpen waarom verandering in deze regio zo moeizaam gaat en waarom er zo'n sterke sociale scheidslijn bestaat tussen 'wij' en 'zij'. Het is deze geschiedenis die de basis legt voor de verborgen patronen van uitsluiting en discriminatie die het dagelijks leven blijven bepalen. Dat beeld moet worden verbannen uit het menselijk leven.

Want zolang we deze onzichtbare erfenis negeren, blijven we bouwen op grond vol scheuren — een bodem waarin wantrouwen, achterdocht en pijn wortel hebben geschoten. Er zijn generaties opgegroeid met het idee dat hun plaats al bepaald was, dat hun stem minder waard is, dat vooruitgang een privilege is voor een ander.

Maar deze geschiedenis hoeft geen lot te blijven. We kunnen leren zien met nieuwe ogen, luisteren met open oren, spreken met meer moed. Door het onrecht te benoemen, breken we het stilzwijgen. Door verbinding te zoeken, bouwen we bruggen over eeuwenoude breuklijnen.

Pas dan kunnen we werkelijk samenleven – niet in de schaduw van het verleden, maar in het licht van gedeelde menselijkheid.

2. De oude garde: Families, huizen, het koloniale en erfgoed en de nalatenschap van sociale ongelijkheid

In de omliggende dorpen van Den Helder staan grote landhuizen en landgoederen die al eeuwenlang eigendom zijn van dezelfde families. Deze huizen zijn meer dan alleen stenen en hout; ze zijn monumenten van macht, rijkdom en sociale status die van generatie op generatie zijn doorgegeven. Vaak gebeurde dit zonder dat er ooit iemand van buiten de familie toegang kreeg tot deze kringen.

Deze erfgoedbezit is een tastbare herinnering aan een tijd waarin koloniale handel en slavernij de basis vormden van economische voorspoed voor deze families. Het is een geschiedenis die niet alleen in archieven staat, maar in de muren van deze huizen en in het dagelijks leven van de regio wordt voortgezet.

De concentratie van bezit binnen deze families zorgt ervoor dat macht en invloed vaak binnen een kleine kring blijven. Dit heeft grote invloed op hoe sociale en economische kansen verdeeld worden. Het is niet zelden dat banen, contracten en zelfs politieke posities worden

toegekend via deze netwerken – vaak onzichtbaar, maar effectief.

Daarnaast straalt deze exclusiviteit ook een boodschap uit aan de rest van de regio: er is een duidelijk onderscheid tussen wie ‘hoort’ bij de elite en wie niet. Dit onderscheid zet sociale barrières neer die de toegankelijkheid tot deze machtige kringen beperken en daarmee ook de kansen voor velen.

Door het erfgoed en de invloed van de zogenoemde ‘oude garde’ te bestuderen, wordt pijnlijk duidelijk hoe diepgeworteld de sociale ongelijkheid is – in deze regio, in de voormalige koloniën, en in Nederland zelf. Deze ongelijkheid werd niet alleen in stand gehouden door de politieke en economische structuren van die tijd, maar ook actief gevoed via het onderwijs.

Dezelfde instituten die later de afschaffing van de slavernij zouden uitroepen, waren eeuwenlang medeplichtig aan het beschermen en legitimeren van koloniale misdaden. Ze boden niet alleen morele dekking aan uitbuiting en geweld, maar deden dit vaak met religieuze rechtvaardigingen die diep doordrongen in het maatschappelijk bewustzijn.

... De Bijbel werd doelbewust ingezet om slavernij te verdedigen als een door God ingestelde orde. Verzen zoals *Efeziërs 6:5* – **"Slaven, wees uw aardse meesters gehoorzaam met diep ontzag en eerbied"** – en *Colossenzen 3:22* – **"Slaven, gehoorzaamt in alles uw aardse heren"** – werden aangehaald als goddelijke legitimatie voor onderwerping. Ook *Titus 2:9*, **dat stelt dat "slaven hun meesters onderdanig moeten zijn en hun in alles behagen"**, werd veelvuldig gebruikt om moreel verzet tegen de slavernij als zondig af te schilderen.

Het godsgeloof werd geconfisqueerd – gekaapt en herverpakt als machtsmiddel. Religie, ooit gebruikt als middel van schijnvrede, om de mensheid te manipuleren, om oorlog te rechtvaardigen en kwaad te zegenen, werd feilloos ingelijfd in de koloniale gereedschapskist en gebruikt als een instrument van slavernij ...

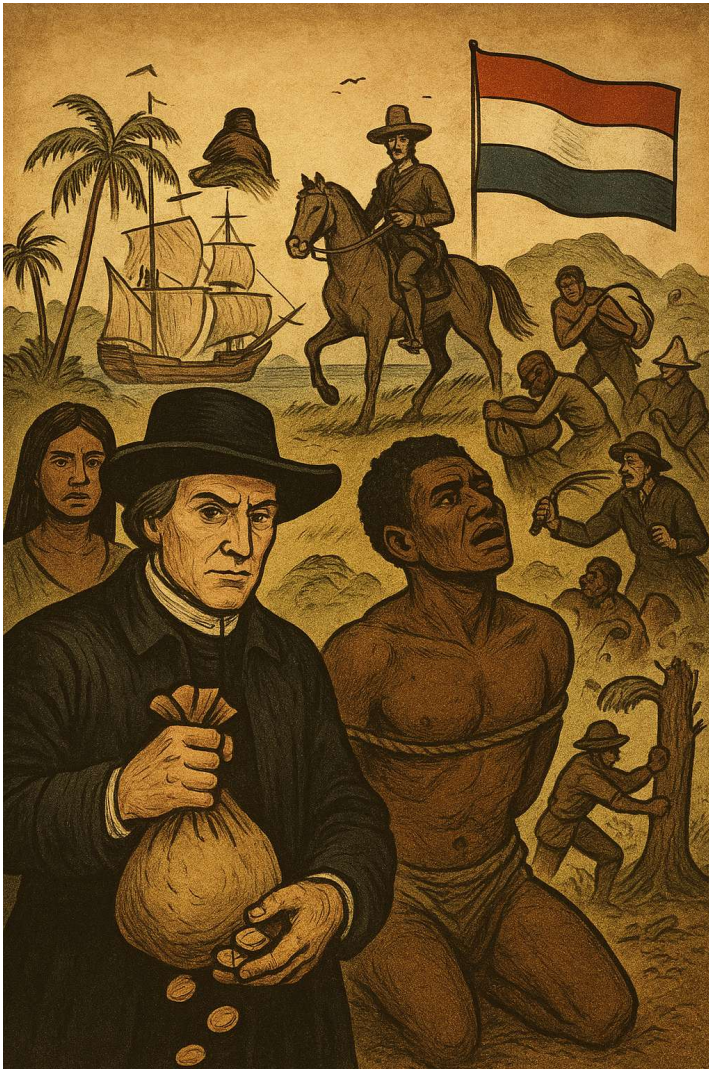
... De leer werd verkondigd vanaf kansels die onder toezicht stonden van kerk en kroon, in vreemde tongval, doordrenkt met normen die ons vreemd waren – alles erop gericht om volgzaamheid tot deugd te verheffen.

Wat resteert, is geen levend spiritueel erfgoed, maar een moreel litteken dat blijft bloeden in wetten, overheidsorganen, instituten en zelfbeelden. Een wond die generaties overstijgt, niet altijd benoemd, maar voelbaar in wat de religieuzen geloven dat hoort. De schade is niet slechts historisch – ze ademt voort in de manier waarop wij onszelf en elkaar zijn gaan zien.

De doorwerking van het koloniale verleden in hedendaagse structuren

In voormalige koloniën zoals Suriname en de Nederlandse Antillen manifesteert de koloniale erfenis zich in de vorm van wat men kan aanduiden als een gemoderniseerde slavernij. Deze uit zich niet langer in ketenen of plantages, maar in structurele ongelijkheid, economische marginalisering, etnische uitsluiting en het voortbestaan van raciale stereotypen ...

... Waar ooit religie als legitimatie diende voor overheersing, zijn het nu maatschappelijke instituten die deze ongelijkheid in stand houden – vaak zonder expliciete intentie, maar des te doeltreffender in hun werking.

Tijdens de Gouden Eeuw eigende Nederland zich rijkdom toe via landdiefstal en onderdrukking in gebieden als Indonesië, Zuid-Afrika, Sri Lanka, delen

van India en zelfs delen van Brazilië. Wat als handel werd voorgesteld, was in werkelijkheid vaak brute overheersing, waarbij hele samenlevingen werden ontwricht en natuurlijke rijkdommen systematisch werden geplunderd.

... Miljoenen mensen werden uitgebuit, ontworteld of uitgeroeid, terwijl de economische winst werd overgeheveld naar Europese handelselites. De gevolgen daarvan echoën tot op de dag van vandaag door in de Sociaal-Economische structuren van deze landen én in het collectieve geheugen van hun volkeren.

De erfenis van deze koloniale misdaden leeft voort in subtiele vormen – in taal, in onderwijs, in beeldvorming, en in de hardnekkige neiging om het verleden te verzachten. Het ging om niets minder dan georganiseerde landroof en mensonterende overheersing.

Daartoe worden onzichtbare mechanismen van achterstelling in die landen zichtbaar in trage en ontoegankelijke bureaucratieën, in infrastructuur die onvoldoende voorziet in basisbehoeften, in een onderwijssysteem dat eerder sociale ongelijkheid

reproduceert dan doorbreekt, en in arbeidsmarkten waarin sociale afkomst zwaarder weegt dan individuele competentie.

... Deze mechanismen zijn geen op zichzelf staande fenomenen, maar echo's van een systeem dat geworteld is in eeuwen van koloniale overheersing, waarin land werd geroofd, culturen werden onderdrukt en samenlevingen werden heringericht naar de belangen van de kolonisator. Ze worden gereproduceerd in alledaagse interacties: in subtiele sociale signalen, in het beroep op 'neutraliteit', en in wet- en regelgeving die, hoewel ogenschijnlijk objectief, systematisch bepaalde bevolkingsgroepen benadeelt — net zoals in het verleden de koloniale wet geen recht diende, maar orde oplegde ten bate van een buitenlandse macht.

De koloniale logica heeft zich getransformeerd. Waar zij vroeger expliciet en gewelddadig was, presenteert zij zich vandaag als beleidsmaatregel, begrotingspost of statistische norm. Maar haar uitwerking is nog steeds voelbaar in het leven van hen die opgroeien met minder toegang tot kansen, erkenning en bescherming — niet vanwege een vermeend gebrek aan waarde of capaciteit,

maar omdat de sociale orde nog steeds impliciet suggereert dat hun plaats er een van achterstand is.

... Misstanden zoals hongersnood, analfabetisme, vervuiling en ontbossing zijn geen toevallige tragedies – ze zijn het directe gevolg van een volk dat eeuwenlang dom is gehouden, eerst door het koloniale systeem en nu, ironisch genoeg, door hun eigen mensen. Mensen die zich ontpopten tot de voortzetting van het koloniaal bewind, maar nu vermomd in een lokale gedaante.

Ze hebben de onderdrukking geïstitutionaliseerd, de uitbuiting genormaliseerd en de kennisverstrekking gemonopoliseerd. De plaatselijke elite – vaak opgeleid in dezelfde systemen die hun voorouders knechtten – reproduceert nu exact datzelfde model. Wat ooit werd opgelegd met geweld, wordt nu bestendigd met beleid, bureaucratie en een valse trots. De modellen van overheersing die tijdens de Nederlandse expansie in gebieden als Indonesië, Suriname en de Antillen werden geïmporteerd, bleken zo effectief dat zij ook na de formele onafhankelijkheid bleven functioneren – met nieuwe gezichten, maar met dezelfde structuren.

Het volk blijft afhankelijk, niet uit natuur, maar door design. Want een volk dat denkt, is een volk dat zich verzet. En dat is precies wat men probeert te voorkomen. Onderwijs blijft gericht op aanpassing, niet op bevrijding; geschiedenis wordt onderwezen als anekdote, niet als confrontatie; en taal wordt gereguleerd om kritiek te neutraliseren nog voordat die kan worden uitgesproken.

In dat verband mag ook de rol van religie niet onbenoemd blijven. De religies van de kolonialisten zijn niet verdwenen met het formele einde van de overheersing; ze zijn gebleven, verankerd in gemeenschappen, en worden tot op heden voortgezet door gewetenloze religieuze schurken die het eigen volk onder het mom van geloof klein houden, afhankelijk maken en structureel uitbuiten.

... Vaak opereren deze stromingen onder invloed van of in samenwerking met Nederlandse religieuze instituten – dezelfde instituten die ooit de slavernij faciliteerden en moreel legitimeerden onder koloniaal bewind. Deze Nederlandse instellingen oefenen nog steeds invloed uit op het denken, het geestelijk leven en het sociale bewustzijn van de voormalige koloniën, waarbij ze

mensen aanmoedigen te blijven geloven in iets wat hun reële bestaan niet verbetert, maar juist verlamt.

Het zijn dezelfde instituties die tijdens de kolonisatie in kerken de superioriteit van de blanke man predikten, die doop gebruikten als instrument van onderwerping, en die de inheemse spirituele tradities bestempelden als heidens of demonisch. Nu, generaties later, dragen hun nazaten dezelfde boodschap – alleen verpakt in modern taalgebruik, met dezelfde verwoestende werking: gehoorzaamheid, onderwerping en afhankelijkheid vermomd als geloof, hoop en liefde.

Het gevolg is een vorm van geestelijke gevangenschap waarin kritisch denken wordt ontmoedigd of nooit is ontwikkeld. Veel mensen hebben nooit geleerd om zelfstandig te reflecteren op hun situatie, om vragen te stellen, om te twijfelen, om hun eigen waarheid te zoeken. Daardoor wordt emancipatie niet alleen vertraagd, maar structureel ondermijnd. Zo komt het volk nooit uit de slop: het is gevangen in een mentale staat van afhankelijkheid en berusting, opgevoed tot volgzaamheid, getraind in gehoorzaamheid. En terwijl het uiterlijke systeem verandert, blijft de innerlijke slavernij bestaan.

Dit is geen toeval, maar een erfenis van doelgerichte ontmenselijking, ingezet door kolonisatoren die wisten dat wie geestelijk vrij is, zich niet laat onderwerpen. Daarom werden in de koloniën onderwijssystemen ingericht die gehoorzaamheid boven inzicht plaatsten, en werden religieuze dogma's gepredikt die twijfel als zonde bestempelden. Het denken werd geknecht nog vóór het kon rijpen, het zelfvertrouwen ondermijnd nog vóór het kon groeien. Wat achterbleef was een volk dat geleerd heeft zich klein te houden — niet omdat het moet, maar omdat het nooit iets anders heeft gekend.

Zonder een diepgaande bewustwording en bevrijding van deze mentale ketens — zonder de ontwikkeling van eigen denkvermogen, historisch besef en sociaal zelfvertrouwen — is er geen toekomst. Een volk dat niet leert om zelf na te denken, verliest niet alleen zijn vrijheid, maar ook zijn richting. Het heeft dan zijn eigen einde al in zicht, niet omdat het dat wenst, maar omdat het is afgeleerd om alternatieven te zien.

Het is dan ook onvoldoende om slavernij louter als een afgesloten hoofdstuk in de geschiedenisboeken te beschouwen. De geest ervan leeft voort in de sociale en economische verhoudingen van vandaag. De koloniale

ideologie die ooit met bijbel en bajonet werd opgelegd in gebieden als Suriname, Indonesië en de Antillen, heeft diepe sporen achtergelaten – niet alleen in instellingen, maar in het zelfbeeld van volkeren. Zolang deze realiteit niet expliciet wordt erkend en aangepakt, blijven we gevangen in een wereld waarin structureel onrecht wordt genormaliseerd.

Het proces van herstel en rechtvaardigheid begint bij het benoemen van dit onrecht, het erkennen van het doorleefde koloniale trauma, en het weigeren om dergelijke vormen van ongelijkheid – zowel van buitenaf als van binnenuit – nog langer als ‘normaal’ te accepteren. Want wat als ‘normaal’ wordt gezien, blijft onzichtbaar. En wat onzichtbaar blijft, heerst zonder verzet.

Helaas zal het wellicht nog millennia duren voordat de vroegere onderdrukte volkeren werkelijk herstellen van het diepe trauma dat hen generatieslang is aangedaan. ... Misschien komt die genezing zelfs nooit – en blijven ze gevangen in een identiteit die hen vreemd is, vervreemd van hun wortels, hun voorouders en hun eigen kracht. Dit lot is rechtstreeks terug te voeren op het koloniale proces van ontworteling en culturele

onderdrukking, waarbij eigen talen, tradities en geloofssystemen werden verboden of geminimaliseerd ten gunste van de taal en waarden van de kolonisator.

Het merendeel is nu al geworden tot verraders van hun voorouders: ze hebben geen eigen taal, maar spreken in de taal van hun onderdrukkers, zijn hielenlikkers van buitenlandse overheden, denkend in opgelegde kaders, en eer bewijzend aan waarden die niet de hunne zijn.

... Het verschil tussen dieren en deze mensen is pijnlijk scherp. Dieren hebben hun eigen taal – oeroud, zuiver, onveranderd. Ze spreken met hun lichamen, hun ritmes, hun instinct. Maar hun leefgebied is hen ontnomen door de mens. Ze kunnen zich niet verdedigen met woorden of wetten, en toch verzetten ze zich – stil, moedig, met elke ademtucht die ze nog nemen in een wereld die hen steeds verder wegdrukt.

Deze mensen daarentegen – zij hebben geen eigen taal meer. Wat zij spreken is geleend, opgedrongen, vervormd. Hun denken is een echo van wat hen is onderwezen, niet van wat zij zelf ooit wisten. Dit verlies is een direct gevolg van koloniale ontworteling, waarbij talen werden verboden of gemarginaliseerd, en culturen

werden vervangen door die van de overheersers. Alles wat zij bezitten, dragen of nastreven, is niet geboren uit hun eigen wortels, maar ingevoerd, nagebootst, opgelegd

... Geen taal, geen verhaal, geen eigendom dat werkelijk van henzelf is. En zo komt het dat de dieren, ondanks hun kwetsbaarheid, dichter bij vrijheid staan dan de mens die zichzelf vergeten is.

Wat deze volken nog lijken te bezitten, zijn bosgeesten, yorka's, bakroe's, libba's, apoekoe's, guna-guna, kuntilanak, genderuwo, poldergeesten, kopieën van witte wieven en een stoet aan spoken – verwrongen, boosaardige verschijningen, ontsproten uit een geknecht brein dat al eeuwenlang geen richting meer kent. Dit zijn geen oeroude erfstukken die onaangetast door de tijd zijn, maar echo's van angst, doorgegeven van generatie op generatie onder de druk van koloniale onderdrukking, culturele ontworteling en het verbod op authentieke tradities. Geen taal, geen wetenschap, geen structuur – enkel wantrouwen en bijgeloof die het ware denken verdringen.

... Deze hersenspinsels, opgeklopt tot Winti-cultuur, zijn slechts het schrale restant van wat ooit een bron van trots, diepe kennis en wijsheid was. Waar ooit helder inzicht en verbondenheid heersten, dwalen nu alleen nog de schimmen rond van een verloren identiteit. En zolang men deze schimmen omarmt als waarheid, blijft de geest gevangen – niet in ketenen van staal, maar in de verstikkende leegte van vergeten zijn.

Het lijkt misschien zinloos om hier een raadgeving aan te verbinden, maar het zaadje moet geplant worden voor hen die bereid zijn te strijden: **"Ware bevrijding begint in de geest. Niet met vlaggen of wetten, maar met het terugwinnen van het denken, de waardigheid en de toekomst. Pas wanneer een volk zijn innerlijke soevereiniteit hervindt, kan het zich echt losmaken van het koloniale verleden – niet alleen in naam, maar ook in wezen."**

Het Vishnuh-Genootschap daarentegen heeft nooit hoeven lenen of imiteren. Het beschikt over eigen talen, eigen leefwijzen en eigen geschriften – diepgeworteld, oorspronkelijk en onaangetast. Deze fundamenten zijn niet gevormd door honger naar macht, noch voortgekomen uit een drang tot overheersing. Zij zijn

ontstaan uit innerlijke ontwikkeling, zuivere observatie van de natuur en een onvoorwaardelijke toewijding aan waarheid en rechtvaardigheid ...

... Waar anderen zich verliezen in kopieën van kopieën — in modellen die voortdurend worden herhaald, aangepast of herverpakt — leeft het Genootschap in een lijn van onverbroken kennisoverdracht. Deze lijn is niet gebaseerd op mode, prestige of politieke invloed, maar op directe ervaring, historische continuïteit en geestelijke discipline. Het is deze stille kracht die het Genootschap een unieke positie verleent in een wereld waarin veel oorspronkelijke kennis verloren is gegaan of misbruikt.

Veel van wat de moderne wereld vandaag omarmt als vooruitstrevend — in geneeskunde, filosofie, sociale structuren en methoden van organisatie — vindt zijn oorsprong in inzichten en praktijken die het Vishnuh-Genootschap al eeuwenlang belichaamt. Vaak worden deze wijsheden echter onterecht geclaimd, verdraaid of onder een andere vlag gepresenteerd als zogenaamd 'Westers' gedachtegoed. De bron zelf blijft onvervalst. Wie echt zoekt, zal ontdekken waar de wortels werkelijk